ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. J. F.**, zast. Mgr. Antonínem Novákem, advokátem se sídlem tř. Kosmonautů 989/8, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2011, č. j. KUOK 122121/2011, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2016, č. j. 22 A 28/2012 – 144,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Olomouc, odboru životního prostředí, ze dne 8. 8. 2011, č. j. SMOl/ŽP/55/14519/2010/Zv, byla žalobci uložena povinnost odstranit do 31. 12. 2011 stavbu „*Olomouc - Řepčín - Malá vodní elektrárna na levém břehu toku Střední Morava u jezu v ř. km 5,600*“ (dále jen „*stavba*“ či „*MVE*“). Žalobce podal proti citovanému rozhodnutí odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví změnil prvoinstanční rozhodnutí co do lhůty, v níž má být stavba odstraněna, a ve zbytku jej potvrdil. Důvodem k odstranění stavby byl rozpor její realizace se stavebním povolením, respektive s předloženou projektovou dokumentací, a dále nedostatky v dodržování bezpečnostních předpisů a technických norem.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou, v níž vznesl celou řadu námitek proti průběhu správního řízení i závěrům správních orgánů. Lze shrnout, že nesouhlasil s tvrzením o rozporu stavby s projektovou dokumentací, o nedostatečné kvalitě použitých materiálů a o nesprávnosti stavebních postupů. Několik znaleckých posudků, které byly v dané věci vyhotoveny, odmítl s tím, že vycházely z neúplných podkladů a nereflektují jím předložený posudek a výpočty statika. V řízení před soudem namítl nezákonnou změnu v obsazení senátu, čímž mohlo být negativně zasaženo do jeho zaručeného práva na zákonného soudce.

[3] Krajský soud v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 9. 12. 2014, č. j. 22 A 28/2012 – 70, správní žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Žalovaný rozsudek krajského soudu napadl kasační stížností, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2015, č. j. 3 As 20/2015 – 52. Oba citované rozsudky byly následně zrušeny nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 2769/15, z důvodu porušení žalobcova základního práva na zákonného soudce podle čl. 38 Listiny základních práv a svobod a na nestranný a nezávislý soud podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Konkrétně byla uvedená práva žalobce porušena zásadní změnou složení senátu na základě libovůle „*řídícího předsedy senátu*“ krajského soudu. Věc tak byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení, a rozhodl o ní senát v jiném složení rozsudkem uvedeným v záhlaví.

[4] V odůvodnění rozsudku se krajský soud nejprve zabýval problematikou odstranění stavby. Zrekapituloval podrobně celý průběh správního řízení, jehož kořeny sahají až do roku 1987, a následně se detailně zaobíral jednotlivými námitkami stěžovatele. Zdůraznil přitom, že důvodem k odstranění stavby je rozpor stavby se stavebním povolením. Připustil problémy provázející správní řízení, ale odmítl, že by ve věci rozhodovaly podjaté úřední osoby. O námitkách podjatosti bylo buď řádně rozhodnuto, nebo se netýkaly osob, které na napadeném rozhodnutí participovaly. Dále se krajský soud věnoval projektové dokumentaci a odkázal na posudky, které ji hodnotí velmi kriticky (např. posudek společnosti AQUATIS a.s. a posudek doc. Ing. F. Č., CSc.). Co se týče provedených změn, zjistil krajský soud, že projektová dokumentace obsahuje celou řadu poznámek, které nebyly nikdy schváleny správními orgány. Žalobcova tvrzení, že byly jednotlivé změny s úřady projednávány, měl proto soud za neprokázaná. Krajský soud zmínil i dílčí nesprávnosti v postupu správních orgánů. Nepřihlížel například ke znaleckému posudku Ing. M. K., který nebyl znalcem v příslušném oboru, a kriticky se vyjádřil rovněž k délce správního řízení. Přesto však poznamenal, že tyto vady nemohly způsobit nezákonnost rozhodnutí.

[5] Následně se krajský soud zabýval rozporem stavby se stavebním povolením. Za stěžejní problém přitom považoval chybné provedení výztuže u nosných konstrukcí. Ty jsou dle znaleckých posudků vyztuženy místo armovacím železem pásy plechových výlisků, což je v rozporu s technickými normami. Dalším rozporem je změna profilu odpadního kanálu, který je obdélníkového tvaru místo navrhovaného kruhového. Stavba je navíc provedena amatérským způsobem, betony jsou pórovité a nezabezpečují vodotěsnost stěn. Krajský soud upozornil, že se prakticky všichni znalci shodli na nutnosti stavbu odstranit. Poukázal rovněž na závaznost norem ČSN, které nebyly v průběhu

stavby dodrženy, a odmítl výklad žalobce, že postačovalo provedené změny pouze zaznamenávat a následně o nich informovat při kolaudaci stavby.

[6] Ke znaleckému posudku Ing. K. krajský soud poznamenal, že se zabývá toliko povahou jednotlivých závad z hlediska jejich odstranitelnosti a nikoli otázkou, zda se jedná o změny provedené v souladu se stavebním povolením.

[7] Při novém projednání věci provedl krajský soud výslech svědka Ing. H., jehož výpověď shledal nevěrohodnou (viz bod H.c. napadeného rozsudku). Kromě toho bylo doplněno dokazování listinami předloženými žalobcem, ze kterých však dle názoru soudu nevyplynuly žádné nové relevantní skutečnosti (viz bod W. napadeného rozsudku). Krajský soud také shledal nedůvodnou námitku žalobce, že nepředložení úplného správního spisu musí jít k tíži žalovaného, jelikož nepředložení dané části spisu nebránilo přezkumu žalobních námitek.

[8] Krajský soud souhrnně konstatoval, že dosud provedená část stavby je v rozporu se stavebním povolením. Stěžovatel měl stavbu realizovat v souladu s projektovou dokumentací, ale odchýlil se od ní a změny s příslušnými orgány nekonzultoval. Za zásadní považoval soud změny v železobetonových konstrukcích, které mohou ohrožovat samotnou statiku stavby. S ohledem na tato zjištění byl postup správních orgánů krajským soudem aprobován.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[9] Kasační stížností ze dne 3. 11. 2016 napadá žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s.

[10] K samotné problematice odstranění stavby namítá, že některé závěry soudu nemají oporu ve spisech. Dle stěžovatele nebylo v řízení vyvráceno stanovisko Ing. J. H. podpořené vyjádřením Ing. M. O., týkající se statiky stavby. Stejně tak posudek Ing. K. ve statickém výpočtu neshledal žádné chyby. Výpočet Ing. H. si měl krajský soud ověřit znaleckým posudkem statika, a taktéž se měl vypořádat se závěry znaleckého posudku statika Ing. V., podle něhož je stavba v pořádku. Za nesprávné považuje stěžovatel ostatní znalecké posudky, které nejsou žádným výpočtem statiky podloženy a věc nehodnotí komplexně. Znaleckému posudku doc. Č. konkrétně vytýká, že vztlak vody hodnotil při výšce vodního sloupce 2,85 m, avšak reálně může být výška vodního sloupce v kašně a odpadním kanálu maximálně 1,4 m. Domnívá se, že i pro výšku vodního sloupce 2,85 m uvažovanou pro spád turbíny je dostačující tloušťka použité základové desky a její materiál. Navíc nebylo vzato v úvahu, že v kašně budou umístěna vyztužující žebra, která budou snižovat ohybový moment stěn kašny, základů i zatížení základové desky. Dle stěžovatele se nabízí rovněž možnost posílení stěn a případně celé zabetonování savky planým betonem.

[11] K otázce rozporu stavby se stavebním povolením stěžovatel uvádí, že v povolení nejsou specifikovány žádné technické normy týkající se betonů a železobetonů. Požadována navíc byla zjednodušená projektová dokumentace, která neobsahuje armovací výkresy. Ty jsou řešeny až v prováděcím projektu. Dle stěžovatele proto nelze rozpor se

stavebním povolením odvíjet od armovacích výkresů. Uvádí také, že malé vodní elektrárny do výkonu 35 kW byly v dané době považovány za stavby jednoduché, proto byla projektová dokumentace označena za dostačující. Magistrát města Olomouce by měl nadto vycházet ze spolehlivě ověřeného stavu, ověřenou projektovou dokumentaci stavby však k dispozici neměl. Ve věci stavby stěžovatel mnohokrát navštívil Ing. K. (odpovědného pracovníka správního orgánu), který jej většinou odbyl s tím, že změny jsou nepodstatné a budou řešeny před dokončením stavby. Nesouhlasí s tvrzením soudu ve věci ČSN a uvádí dílčí činnosti, které provedl projektant; v daných případech je navíc dle stěžovatele statické řešení nahrazeno odbornými posouzeními. Zpracování nové projektové dokumentace dle požadavků správního orgánu je podle stěžovatele nyní nemožné.

[12] Dále stěžovatel namítá, že odůvodnění současného rozsudku je stejné, přestože byly předloženy nové důkazy a proveden výslech svědka. Za nezákonnou považuje nastalou situaci, kdy nebylo ukončeno původní řízení o odstranění stavby a přitom bylo zahájeno nové řízení. Tvrzení, že zdržoval vydání stavebního povolení, je nesmyslné a tendenční; záměrem okresního úřadu Olomouc bylo stavbu zlikvidovat. Stěžovatel také nesouhlasí s označením Ing. H. za nevěrohodného svědka, když jeho výpověď byla výstižná a pravdivá, a zmýlil se pouze ve dvou okolnostech.

[13] Částečnou náhradu armovacího železa v kašně výlisky nelze dle stěžovatele považovat za opakovanou stavbu. Nikde pak není uvedeno, že ocelové výlisky byly v rámci stavby zakázány, pouze je nelze z bezpečnostních důvodů zahrnovat do výpočtů. Namítá také, že pro doložení změn v letech 1990 až 1992 je podstatná podkladová dokumentace, která nebyla nalezena. Odstranění stavby je dle názoru stěžovatele krajní mezí v případě, že se stavba nedá opravit. Uvedení stavby do souladu s ověřenou stavební dokumentací v případě kašny není možné, mezním řešením by tedy bylo zbourání části stavby. V závěru stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[14] V doplnění kasační stížnost ze dne 7. 11. 2016 pak stěžovatel uvádí, že napadený rozsudek je vydán v rozporu se zákonem, neboť ve věci nebyl soudu předložen kompletní správní spis spolu s projektovou dokumentací MVE.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na své vyjádření ke správní žalobě a na odůvodnění svého správního rozhodnutí a napadeného rozsudku krajského soudu. Závěrem uvádí, že trvá na svém rozhodnutí, že stavba byla provedena v rozporu se stavebním povolením, a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 věta první s. ř. s.), stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a kasační stížnost není jako celek nepřípustná (§ 102 věta druhá a § 104 s. ř. s. *a contrario*; uvedené nicméně neplatí pro všechny kasační námitky – viz odůvodnění níže).

[17] Následně Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu

s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Na tomto místě je nutno připomenout, že jádro soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů je soustředěno v řízení před krajským soudem. S tím souvisí i poměrně striktní pravidla o koncentraci řízení a možnosti vymezení žalobních bodů pouze ve lhůtě pro podání žaloby (viz § 71 odst. 2 s. ř. s.). Řízení o kasační stížnosti, jakožto mimořádném opravném prostředku proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, je naproti tomu řízením, v jehož průběhu je Nejvyšším správním soudem přezkoumávána správnost posouzení věci a postupu krajského soudu. Jelikož rámec soudního přezkumu byl předurčen již v řízení o žalobě, není v řízení o kasační stížnosti přípustné uplatňovat nové důvody či skutečnosti nastalé až po vydání napadeného rozhodnutí (viz § 104 odst. 4 s. ř. s. a § 109 odst. 5 s. ř. s.; jedná se například o stížnostní námitku ad C odst. 2 či ad L).

[19] Vzhledem k povaze řízení o kasační stížnosti se nadto musí důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, upínat k napadenému rozhodnutí krajského soudu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. 6 Ads 3/2003). Jinými slovy, *„[u]vedení konkrétních stížních námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“* (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 – 58). Je proto nutno konstatovat, že se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat ani námitkami stěžovatele, které byly toliko převzaty ze žaloby, avšak nebyla u nich doplněna argumentace ve vztahu k jejich posouzení ze strany krajského soudu [(např. námitka ad T písm. c) či ad W].

[20] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť se jedná o vadu svojí povahou tak závažnou, že by ji musel zohlednit z úřední povinnosti i bez návrhu stěžovatele (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Teprve je-li napadené rozhodnutí vyhodnoceno jako přezkoumatelné, může se soud zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publ. pod č. 617/2005 Sb. NSS).

[21] V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS), lze za nesrozumitelná obecně považovat rozhodnutí, jejichž výrok je vnitřně rozporný nebo nevhodně formulovaný takovým způsobem, že rozhodnutí ve svém důsledku nikoho nezavazuje, dále rozhodnutí, u nichž nelze rozlišit výrok od odůvodnění, či rozhodnutí, z nichž není patrné, kdo je jeho adresátem apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových (typicky pokud soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, zjištěné v rozporu se zákonem anebo pokud není zřejmé, zda vůbec v řízení nějaké důkazy byly provedeny). Rozsah povinnosti dostatečného odůvodnění se pak může měnit *„podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou*

odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.“ (viz rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Soud, který se s argumentací vypořádává, ji nemůže pouze odmítnout pro nesprávnost, ale musí uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.

[22] Z výroku napadeného rozsudku krajského soudu je jednoznačně zřejmé, že jím došlo k zamítnutí žaloby. Z jeho odůvodnění je bez potíží seznatelné, z jakých důvodů soud žalobu zamítl a jaké skutečnosti považoval za rozhodné. O přezkoumatelnosti napadeného rozsudku svědčí též skutečnost, že stěžovatel v kasační stížnosti se závěry krajského soudu polemizuje (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 As 95/2016 – 64). Stěžovatel v kasační stížnosti námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nijak blíže nespecifikoval a kasačním soudem nebyla tato vada řízení před krajským soudem shledána. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku není důvodná, a lze proto přistoupit k věcnému hodnocení důvodnosti kasační stížnosti.

[23] Kasační stížnost obsahuje celou řadu více či méně souvisejících námitek, z nichž se převážná část dotýká hodnocení skutkových okolností a znaleckých posudků. Ačkoli jsou v kasační stížnosti označeny důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s., naplňuje tato část stěžovatelovy argumentace pouze důvody uvedené pod písm. b) tohoto ustanovení.

[24] Vzhledem ke skutečnosti, že skutkový a právní stav posuzované věci nedostál prakticky žádných změn, a že kasační stížnost obsahuje (s několika výjimkami) námitky obsahově shodné s námitkami uvedenými v původní kasační stížnosti, je na tomto místě vhodné poznamenat, že i nynější posouzení projednávané věci ze strany Nejvyššího správního soudu je obdobné, jako v původním rozhodnutí tohoto soudu.

[25] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval meritem posuzované věci. Za klíčovou lze přitom označit otázku, zda existovaly důvody pro odstranění stavby dle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, účinného v době zahájení řízení (dále jen „*stavební zákon*“). Kasační soud se musel vypořádat především s tvrzením stěžovatele, že se stavba od projektové dokumentace, respektive od stavebního povolení, neodchýlila. Vycházel přitom z rozhodnutí ze dne 20. 6. 1990, kterým byla stavba povolena, předložené projektové dokumentace a jednotlivých znaleckých posudků.

[26] Rozhodnutí o povolení stavby bylo vydáno s několika podstatnými podmínkami. Stavba musela být realizována podle projektové dokumentace a jakékoli změny mohly být provedeny pouze s předchozím povolením příslušného úřadu. Dále bylo nezbytné dodržovat bezpečnostní předpisy a technické normy týkající se výstavby. Projektová dokumentace měla být v průběhu výstavby doplňována tak, aby její výsledná podoba odpovídala skutečnému provedení. Správní orgány i krajský soud však nalezly několik pochybení, kvůli nimž dospěly k závěru, že postavená část stavby je se stavebním povolením v rozporu. Jednalo se především o chybné provedení výztuží v základových (nosných) konstrukcích. Místo užití standardních armovacích železo totiž byly k vyztužení betonové směsi použity plechové výlisky neodpovídající českým technologickým normám. V rozporu se stavebním povolením byla rovněž konstrukce odpadního kanálu.

Dle projektové dokumentace měl mít průřez odpadního kanálu kruhový tvar, ve skutečnosti je však naznačován tvar obdélníkový, aniž by k této změně existovala příslušná dokumentace. Třetím rozporem se stavebním povolením bylo celkové provádění stavby, které je na amatérské úrovni bez požadovaného zabezpečení, a neodpovídá tak standardním požadavkům.

[27] Nejvyšší správní soud ověřil, že se uvedené závěry opírají o podkladový materiál založený ve správním spise. Jedná se především o znalecký posudek společnosti VODNÍ DÍLA – TECHNICKOBEZPEČNOSTNÍ DOHLED, a.s., a znalecké posudky Ing. J. Š., doc. Ing. F. Č., CSc. Napadená rozhodnutí vycházejí rovněž z odborného posouzení společností AQUATIS a.s. a VODNÍ DÍLA – TBD a.s. Všechny uvedené posudky dospěly k prakticky shodnému závěru o nutnosti odstranění stavby. Shodují se rovněž v důvodech pro tento postup. Z jejich obsahu je přitom zřejmé, že se jedná o posudky komplexní a přesvědčivé, které vycházely z dostupných podkladů (včetně projektové dokumentace). Nejvyšší správní soud pokládá vyjmenované posudky za dostatečně kvalitní, obsahující celou řadu odborných závěrů. Nelze se ztotožnit s námitkou stěžovatele, že posudky vycházejí z exaktně neověřených údajů a na rozdíl od závěrů projektanta nejsou podloženy statickým výpočtem. Je totiž nutné si uvědomit, že úkolem znalců nebylo provést statické výpočty, ale vyjádřit se k okolnostem důležitým pro rozhodnutí o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Není rovněž možné přehlédnout, že dle posudku doc. Čiháka neodpovídá ani statický výpočet projektanta všem náležitostem a příslušným normám ČSN. Znalci podrobně popsali, které technické normy nebyly při stavbě dodrženy a v čem spočívá odklon od projektové dokumentace. Právě nedodržení standardizovaných postupů při výstavbě a nekompatibilita realizace s projektovou dokumentací přitom byly důvody pro odstranění stavby.

[28] Mnoho kasačních námitek se opírá o obsah projektové dokumentace a znalecký posudek Ing. K. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že znalci označili projektovou dokumentaci za nedostatečnou a nekvalitní, přesto však se jedná o dokumentaci, na jejímž základě bylo stavební povolení vydáno, a je tudíž nezbytné z ní vycházet. O to víc je ale nutné trvat na dodržení všech postupů a technologických řešení, které následná dokumentace obsahuje, popřípadě které jsou zahrnuty ve standardizovaných normách pro výstavbu. Jak vyplývá z jednotlivých znaleckých posudků, neodpovídá dosud realizovaná stavba ani nekvalitně provedené projektové dokumentaci. Konkrétně se jedná o jiný profil odvodního kanálu a nerespektování armovacích výkresů. Ostatně sám stěžovatel nezpochybňuje, že nosné konstrukce nebyly vyztuženy armovacími železy, nýbrž jiným materiálem. Pokud jde o znalecký posudek Ing. K., ten byl vydán za účelem posouzení statiky rozestavěné stavby a znalec se dále zabýval povahou jednotlivých závad z hlediska jejich odstranitelnosti. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že se posudek primárně nevěnoval důvodu k odstranění stavby. Aby se jednalo o relevantní posudek, musel by se znalec vyjádřit k otázce, zda je dosud realizovaná stavba v souladu se stavebním povolením. Tím se ovšem daný znalec vůbec nezabýval. Jeho závěry jsou tak pro posouzení stěžejní otázky prakticky nepoužitelné.

[29] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkami, které se týkají statiky dosud realizované stavby, byť nepřehlédl, že tato problematika není pro posouzení dané věci zásadní. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že především nedodržování příslušných

norem a postupu v armování budovaného díla MVE mohlo negativním způsobem ovlivnit statiku stavby. Zatímco bylo o odstranění stavby rozhodnuto podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, zaměřuje se stěžovatel na okolnosti, které by měly svůj význam v případě, pokud by měla být stavba odstraněna podle písm. a) tohoto ustanovení. Námitky se tak míjejí s důvody napadeného rozhodnutí. Nelze také přehlédnout, že mnohé návrhy stěžovatele se nacházejí čistě v rovině hypotetické – např. vyjádření, že „*soud nevzal v úvahu možnost případného posílení stěn nebo celé zabetonování savky planým betonem*“ (viz str. 2 kasační stížnosti stěžovatele). Taková tvrzení nemohou zpochybnit kvalitně odůvodněné závěry znalců a správních orgánů, vycházející z reálně zjištěného skutkového stavu.

[30] Stěžovatel dále argumentoval, že předložená projektová dokumentace odpovídá požadavkům na zjednodušenou projektovou dokumentaci i tehdejším předpisům vztahujícím se k projektové přípravě MVE. Explicitně přitom odkazoval na vyhlášku č. 85/1987 Sb. ve znění vyhlášky 155/1980 Sb. a směrnici FMTIR č. 8 z 28. 6. 1982. Pokud jde o vyhlášku č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebním řádu, předně je třeba poznamenat, že její § 24, na který stěžovatel odkazuje, zahrnuje demonstrativní výčet obsahu dokumentace stavby. Námitka, že je nezákonné odvozovat odchylku stavby od armovacích výkresů, je proto lichá. Uvedená vyhláška se nadto vztahuje k celému průběhu stavebního řízení a neobsahuje žádné specifické postupy pro malé vodní elektrárny; stěžovatelova argumentace tak nemá relevanci. Podobné je to s odkazem na směrnici FMTIR, která se týká typizace ve výstavbě. Obecně lze k typizaci poznamenat, že se jedná o doporučení sloužící k podpoře a správné aplikaci příslušných norem za pomocí konkrétních případů. Využitelné jsou tyto příklady především jako vzory řešení, popřípadě typové projekty, avšak vždy při zohlednění konkrétních podmínek a místních poměrů. Typizační příklady striktně dodržují technologické postupy a jsou vypracovány v souladu s ČSN (srov. § 1 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 95/1977 Sb., o typizaci ve výstavbě). Tím spíš nelze přehlédnout, že shora uvedené znalecké posudky označily dosud realizovanou stavbu MVE za nekvalitní, vymykající se standardním technologickým postupům, a porušující celou řadu technických norem. Je tedy zřejmé, že stavba nemůže typizovaným vzorům odpovídat. I tuto skupinu námitek proto pokládá Nejvyšší správní soud za nedůvodnou.

[31] Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že změny v projektové dokumentaci byly konzultovány s příslušnou úřední osobou, touto problematikou se krajský soud podrobně zabýval na str. 15 a 16 napadeného rozsudku. S námitkou stěžovatele, že soudu nebyl předložen kompletní správní spis (konkrétně podkladová dokumentace, která je podstatná pro doložení změn v letech 1990 až 1992), se pak krajský soud podrobně vypořádal na straně 27 napadeného rozhodnutí s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Jeho argumentaci přitom není co vytknout a Nejvyšší správní soud se s ní ztotožňuje. Nadto zdejší soud podotýká, že rozhodnutí krajského soudu nebylo postaveno pouze na rozporu stavby s projektovou dokumentací; podstatné bylo také užití materiálu, který neodpovídal českým technologickým normám (jehož užití je nesporné) a neodborné provedení stavby bez požadovaného zabezpečení. Co se týká výpovědi svědka Ing. H., krajský soud podrobně zdůvodnil, proč ji považuje za nevěrohodnou (viz str. 17 až 18 napadeného rozsudku). S jeho hodnocením se kasační soud ztotožňuje zejména proto, že daný svědek nebyl schopen správně reprodukovat ani základní podstatné okolnosti případu

(např. použitý materiál k armování stavby). Jeho výpověď tedy nekorespondovala se skutečností. Ani tato skupina námitek tak není důvodná.

[32] Stěžovatel také namítal, že zdůvodnění rozsudku zůstává stejné i přes provedení dalších důkazů včetně svědecké výpovědi. Nejvyšší správní soud však ani tuto námitku neshledal důvodnou vzhledem ke skutečnosti, že výpověď svědka shledal krajský soud nevěrohodnou (viz výše) a k listinám, kterými žalobce doplnil dokazování, soud uvedl, že z nich nevyplynuly žádné nové relevantní skutečnosti (viz bod W. napadeného rozsudku). Tyto své závěry krajský soud řádně odůvodnil a s jejich hodnocením se zdejší soud ztotožňuje. Skutkový a právní stav věci tedy zůstal nezměněn, a stejně tak tedy zůstalo beze změny i hodnocení projednávané věci ze strany krajského soudu.

[33] Závěrem pokládá Nejvyšší správní soud za vhodné vyjádřit se k namítané délce správního řízení. Zdejšímu soudu nepřísluší úvahy, nakolik se na výsledné délce tohoto řízení projevilo, že stavební povolení bylo vydáno v době závratných politických a společenských změn na počátku devadesátých let minulého století. Tato specifická skutečnost jistě nemůže být kladena k tíži stěžovatele a přehlédnout nelze ani to, že i jeho procesní pasivita nepochybně přispěla ke značným prodlevám řízení. Ačkoli nelze vyloučit, že délka řízení, z něhož vzešlo napadené správní rozhodnutí, mohla narušit stěžovatelovu důvěru ve správné a zákonné rozhodování správních orgánů, podstatné je, že žádná nezákonnost nebyla v řízení před soudy zjištěna a jak už správně podotkl krajský soud, samotná délka řízení nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] S ohledem na všechny výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádná z námitek kasační stížnosti neobstojí. Zdejší soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[35] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný náhradu nákladů výslovně neuplatnil a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by mu vznikly náklady překračující běžnou administrativní činnost. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. dubna 2018

JUDr. Jaroslav
Vlašín
předseda senátu